

Hol kerék, hol talp.....

Így lettem a Napsugár Óvoda vezetője

Bizonyára mindenki találkozott már közvetlen környezetében vezető típusú emberekkel. Olyanokkal, akik egyszerűen pusztán megjelenésükkel, egyéniségükkel maguk köré vonzzák embertársaikat. Ezen emberek egy része aztán vagy él ezzel az adottságával és ténylegesen vezetőként dolgozik, vagy nem, mert nincs ilyen ambíciója. Számos olyan vezetőt ismerünk, akinek nincs kisugárzása, nem gyakorolnak nagy hatást az emberekre, mégis ők a főnökök. Cikksorozatomban azoknak szeretnék segíteni, akik úgy érzik váltaniuk kell, és ehhez reális önismerettel, ambícióval rendelkeznek. Szép feladat egy kollektívát vezetni, de borzasztóan nehéz. Sokszor megbotlik az ember.

1980-ban szereztem óvónői diplomát, s 2000-ig óvónőként dolgoztam (5 év megszakítással, míg három gyermekem megszületett). 40 éves koromban egyre inkább úgy éreztem, hogy váltásra van szükségem. Egyéniségem, temperamentumom egyértelművé tették, hogy meg kell próbálnom az óvodavezetői munkát. A saját óvodámban erre nem volt lehetőségem, ezért elhatároztam, hogy megpályázom a városban található másik színvonalas óvoda vezetői állását. Ez gyönyörű elképzelés volt. Jókat lehetett álmodozni! A valóság viszont nem volt ilyen szépséges. Az első dilemma akkor kezdődött, amikor be kellett jelentenem, hogy pályázni szeretnék. Hogyan menjek el abba az óvodába, ahol az akkori (de nyugdíjasként dolgozó) vezető is pályázik? Menjek-e egyáltalán, vagy csak titokban nézzek utána a dolgoknak? Szívem szerint ez utóbbit választottam volna, de pontosan tudtam, hogy soha nem lesz belőlem jó vezető, ha már az első nehézségnél meghátrálok, s nem vállalom fel azt, amit akarok. Milyen vezető lehet az, aki sunyin, lapítva - az óvodát megkerülve, az ott dolgozókat figyelmen kívül hagyva - az önkormányzat illetékes osztályán olvassa el az óvodára vonatkozó információt, s így pályázik. Döntöttem! Felhívtam az óvodavezetőt, s megkértem, hogy fogadjon. Életem legkínosabb 10 percét töltöttük együtt, amikor bejelentettem szándékomat, s azt, hogy tegye lehetővé, hogy beszélhessek az óvónővel. Igazából nem bíztam abban, hogy a pedagógusok mellém állnak, hiszen stílusom, a nevelésről vallott felfogásom, emberi természetem nagyon megosztja azokat, akik ismernek. Véleményük rólam vagy nagyon pozitív vagy nagyon negatív. Az előző vezető jó ember volt, magas szintű szakmai munkát követelt, igényes volt, de magánéletbeli problémái miatt keveset tartózkodott bent az óvodában. Ezt jól tükrözte az óvoda berendezése, s a kialakult szokások is. Amikor először beléptem a Napsugár Óvoda ajtaján, megfogalmazódott bennem, hogy én teljesen meg vagyok örülve. Mit akarok én kezdeni ezzel az 50-es éveket idéző óvodával, képes vagyok-e arra, hogy megújuljon kívülről-belülről egyaránt? Különösen azért volt ez nagyon nehéz, mert

én a hajdúböszörményi Gyakorló Óvodában európai szintű, minden igényt kielégítő feltételek mellett dolgoztam.

Legnagyobb meglepetésemre a kollektíva, a vezetői pályázatokat elbíráló szakértő, városunk Képviselő-testülete is engem választott meg óvodavezetőnek. Ezzel 2000. október 1-jén kezdetét vette egy új korszak életemben, VEZETŐ LETTEM (legalábbis papíron)! Nagyon idegen volt számomra minden, hiszen előtte majd 20 évig egyetlen munkahelyen dolgoztam. Szokatlan volt, maga az út az óvodáig, a dolgozók, akiknek a nevét sem tudtam pontosan, a csoportszobák, a vezetői iroda, talán csak a gyerekek voltak ugyanolyanok, mint ahonnan én jöttem.

A gyermeknevelésről vallott felfogásomat, szemléletemet kezdtem elhinteni az óvodapedagógusok között. Mielőtt ezekről részletesen írok, bemutatom a közösséget, ahova kerültem. A központi óvodánkban és a tagintézményben 30 fő dolgozik. Csendes, visszafogott, de munkájukra igényes pedagógusok közé robbantam be. Mindenki más és más. Az érzékeny kolleganóktól a határozott nevelői felfogást vallón át a korszerű gyermeknevelést gyakorlatban is kivitelező magabiztos, illetve a kisebbségi érzésekkel rendelkező óvónők. Aztán ott voltak a technikai dolgozók, akik igen érzékeny, jóra való emberek. Az én jöttömmel igen sok érdek sérült, hiszen az óvónőkön kívül – mivel az előző vezető igen kevés időt töltött az óvodában – gyakorlatilag mindenkinek kötetlen munkarendje volt, a dajka nénik kísértálhattak a piacra, az óvodatitkárnak bőségesen volt ideje a családi ügyeket elintézni, s a szemben levő turkálóban is törzsvendégek voltak a dolgozók (munkaidőben). El kellett döntenem, népszerű vezető szeretnék-e lenni, vagy következetes, határozott. Döntöttem! Reggeltől estig az óvodában voltam, csak az intézménnyel kapcsolatos ügyekkel foglalkoztam. Hatott! Lassan, de biztosan elindultunk a változás útján. Mindenki megtanulta, mettől-meddig tart a munkaideje, hogy a konyhaajtó becsukásával nem kell a dajkáknak elszeparálni magukat. Sikertült nyitottá tenni valóban az óvodát. Megértették a dajkák, hogy büszkének kell lenniük arra, hogy ez a szakmájuk, s fontos, hogy ők is vegyék ki részüket az óvodai nevelésből, segítsék az óvónők munkáját.

Jó volt megélni az első pozitív élményeket. Ezekkel párhuzamosan azonban egyre több pofont kaptam különböző területekről, így nemcsak dolgozóim, hanem én is átéltem a „beszokási idő” minden nehézségét. Különösen megszenvedtem az első költségvetés tervezését. Októberben lettem vezető, s januárban már terveznem kellett. Természetesen nem mertem bevallani, hogy az óvodavezetői vagy az önkormányzat szakágai által szervezett gyűléseken a költségvetéssel kapcsolatban megszólaló rutinos igazgatók által elmondottakból egy kukkot sem értek. Szépen, okosan bólogattam, aztán visszamentem az óvodába és össze-vissza

terveztem, rosszul soroltam be az embereket, hülyeségek sorozatát csináltam. Legalább két évig tartott, amíg megértettem, hogy mit jelent a költségvetés, a normatív támogatás, a kötött normatíva, hogy mi a különbség az átsorolás és az értesítés között, stb. Ebben a korszakban nem győztem bocsánatot kérni, s a hibákat korrigálni. S a „pofonok” tovább tartottak. Az óvodai étkeztetésben észleltem, hogy igen rossz minőségű ételek (zsizsikes bab, avas zsírral főzött leves, véres fasírt) kerülnek az asztalunkra. Gondoltam, hogy a problémát ott kell orvosolni, ahol keletkezett. Fogtam magam, elindultam a Központi Konyha vezetőjéhez, s elmondtam, hogy mit szeretnék. Alig értem vissza az óvodába, csengett a telefon, s az az iskolaigazgató keresett, akihez a Központi Konyha tartozik. Ő gyorsan összehívatta az összes óvodavezetőt, s ezen az értekezleten ő maga, valamint gazdaságvezetője, s a konyha vezetője is jelen volt. Arra kért bennünket, hogy tárjuk fel, mi a problémánk az étkeztetéssel. Én pontosan tudtam, hogy mindenkinek nagy gond az óvodai étkeztetés, ám legnagyobb megdöbbenésemre ezt egyedül csak én tettem szóvá, a többi óvodavezető mélyen, látványosan hallgatott. Akkor, ott döböntem rá, hogy vezető társaim azt gondolják, hogy mit akarok én, aki pár hónapja vagyok vezető. Csak nem képelem, hogy elintézem azt, amit ők évek óta nem tudnak. Az eset után indulatból kiléptem az Óvodavezetők Munkaközösségéből. *Azóta megtanultam, hogy indulatból soha nem szabad dönten.*

Tudtam, hogy ahhoz, hogy az óvoda tárgyi felszereltsége javuljon, sokat kell pályáznom. Pályáztam is, csak ész nélkül! Nem figyeltem a kiírásra, így aztán eleinte sorozatos elutasításban volt részem. Nem voltam elkeseredve, különösen az izgatott, hogy az óvoda tornaterem építésére kiírt pályázatot mindenképpen megnyerjem. A szerencse mellém állt, hiszen éppen ebben az időben volt városunk vendége a sportminiszter. Minden kapcsolatomat előszedve találkozást szerveztem vele, ahol átadtam a gyerekek által készített albumot, melyben lerajzolták és megfogalmazták, miért is szeretnék tornaszobát. A találkozás olyan jól sikerült, hogy már a zsebemben éreztem a nyertes pályázatot. Boldog, önelégült mosollyal bontottam fel az értesítőt, melyben arról tájékoztatnak, hogy formai hiba miatt elutasítják pályázatomat. Rutintalanságomból adódóan nem tűnt föl, hogy az adatlap mellé nem mellékeltem úrlapot. Egy világ dőlt bennem össze, s talán eddig ez volt az a hiba, amit máig napig sem tudtam, helyrehozni, hiszen nincs tornatermünk.

Sajnos a felettesemnél sem állt jól a szénám. Alapvető nézetkülönbség volt közöttünk abban, hogy hol tanuljak tovább. Én ragaszkodtam ahhoz, hogy vezető óvodapedagógusi szakot végezzek a helyi főiskolán, mert úgy ítélt meg, hogy ennek elvégzése segít igazából munkámban (megjegyzem nekem volt igazam). Az akkori Humán Iroda vezetője ragaszkodott hozzá, hogy a saját érdekeltségi körébe tartozó közoktatás vezetői szakirányú továbbképzésen

vegyek részt. Én erre nemet mondtam. Egy valamit nem tudtam, hogy ez nem szokás, különösen nem az óvodavezetők körében, hiszen mindenki méltatlan helyzetbe került, aki a főnökkel szembe ment. Nekem sajnos sikerült egy folyosói vitatkozás (kiabálás) szintjére süllyesztenem a felettesemmel való viszonyomat. Gondoltam is, most aztán megnézhetem magam. Valamiért az égiek mégis csak szeretnek, hiszen az Osztályvezetővel való kapcsolatomban megoldódott, mivel őt leváltották (megjegyzem sajnos semmi közöm nem volt hozzá).

Folytatás következik.....